

60 Minutes – gyűlölet-show

Megnéztem a Bayer-show-t a Hír TV propagandacsatornáán. Korábban nem gondoltam volna, hogy ilyesmi megtörténhet velem. Valójában most sem a névadó miatt néztem végig a gyűlölet-show-t, hanem mert a műsor sugárzását megelőző napokban a kormánypárti és a független média is öles betűkkel hirdette, hogy „a közönség felállva tapsolta meg Bayer Zsoltot, amikor belépett a stúdióba”.

Hogy miről szól ez a show, arra egyáltalán nem voltam kíváncsi, hiszen biztos voltam benne, hogy semmiféle újdonságot nem nyújthat. Anélkül hogy valaha megnéztem volna, nagyjából fel tudtam volna mondani a forgatókönyvet. Kommunisztázás, sorosozás, világméretű balliberális összeesküvés, EU- és Amerika-ellenes mantrák és persze az ellenzék gyalázása. Mindez természetesen válogatott átkozódások és szitkozódások közepette. Ugyanaz a lemez forog húsz éve.

Azért ítéltem magam a gyűlölet-show megnézésére, mert kíváncsi voltam arra a közönségre, amely felállva tapsol Bayernak azok után, hogy Ungváry Krisztián nyilvánosságra hozta, hogy a politikai ellenfelek felmenőinek múltjában könyékig vajakáló publicista nagyapja előbb nyilas gettóorvos, majd ÁVH-besúgó lett. A nagypapa karrierje szinte forgatókönyvszerűen követi azok történetét, akiket felmenői bűneinek felemlegetésével – válogatott ócsárlások közepette – próbált az elmúlt

évtizedekben Bayer a földbe döngölni.

Persze Bayerral egyáltalán nem az a probléma, hogy kik voltak és mit tettek a felmenői, hanem egyrészt az, hogy folyamatosan összevissza hazudozott egyrészt a nagypapáról, másrészt arról is, hogy ő maga mit tett vagy nem tett meg a család múltjának megismerése érdekében. Fontos volt Ungváry írása azért is, mert Bayer éppen annak a bértollnoktípusnak a mintapéldánya, aki abból él, hogy a politikai ellenfeleket minősíthetetlenül mocskos publicisztikákban, felmenőik valódi vagy kreált múltjával sározza be. Legfőképpen pedig azért, mert a műsorvezető a hazai kormánypárt emblematikus szócsöve, akinek rasszista, antiszemita, gyűlölködő szavai nem egy magánember, hanem az Orbán-rendszer mentalitását, gondolkodását, stílusát képviselik.

Szóval szerettem volna megérteni, hogy minek szólt az állítólagos tapsvihar, amellyel a szélsőjobboldali, rasszista propagandistát köszönti a közönsége. A gettóban a testüregi motozást betanító, nyilas nagypapát ünneplik? Az irhája mentése érdekében besúgónak szegődő orvost? Az útszéli hangon hazudozó publicistát? Esetleg önmagukat? Most amikor éppen Tompa Andrea fantasztikus regényét olvasom, a testüregi motozás borzalma százszorosan fájdalmasan hangzik: „A leány a mennyezetre néz, úgy felel. Tanúsítja, hogy

látta Fekete Irma bábanót, amint durva mozdulattal a fémmel borított asztalon lévő asszonyt magához rántotta és kesztyű nélkül belényúlt és megmotozta mindkét nyílásában, nem törődött az asszony kiáltásaival. A fémasztal csúszós volt az oda kifolyt női váladéktól és vértől...” (részlet a *Sokszor nem halunk meg* című regényből).

Fogalmam sincs, hogy a stúdióban ülő közönség pénzért vagy ingyen lelkesedett a műsorvezetőért, de mindegy is. Az viszont tény, hogy bárhogyan ügyeskedett is az operatőr, egyértelműen kiderült, hogy a felállva tapsolók a legoptimistább becslés szerint sem voltak többen tizenötnél. Bárhogy igyekezett is az idő nagy részében egyetlen kamerabeállásból felvételt készítő operatőr, egy órán keresztül ugyanazt a másfél sort elfoglaló tíz-tizenöt fejet tudta közönségként mutatni. Így azután negyedóra után már fejből fel tudtam sorolni, melyik széken ki ül. Mármint a haja színe és a frizurája szerint. Merthogy a közönséget csaknem kizárólag hátulról mutatták. Néhány kopasz fej, fekete konty, ősz, tupírozott frizura, no meg maga Bayer – ennyi volt a látvány. Az is tény viszont, hogy a szellősen elrendezett másfél sorban ülők közül néhányak lelkesen bólogattak a műsorvezető konfúz átkait hallgatva.

Hogy miről szólt a műsor, az nem igazán érdekes, hiszen a mantra ugyanaz. Hallhatunk a 92 éves Soros által szőtt globális (zsidó) összeesküvésről, amelynek csápjai Brazíliától az USA-n keresztül Lengyelországig nyúlnak, rövid idő belül lelepleződött Kati Marton, Korányi Dávid, Wesley Clark amerikai tábornok éppen úgy, mint Jean Paul Sartre, Si-

mon de Beauvoir és Jorge Semprun, akik más-más időkben és más helyeken, de mindig a nemzet, a haza és a család ellenségei és az értelmiségi terror zászlóvivői voltak.

Aztán a műsorvezető egy vakmerő fordulattal rákanyarodott Kölcsey Ferenc *Parainesis Kölcsey Kálmánhoz* című erkölcsi intelmeire, idézve a költőt: „Soha nem értettem a kozmopolitákat, az úgynevezett világpolgárokat. Hogyan is gondolják, hogy képesek szeretni az egész világot, egy Leonidás csak Spártáért, egy Zrínyi csak Magyarországért halhatott meg.” A probléma az, hogy Kölcsey ezt így soha nem írta le. „Minden, ami szerfeletti sok részre osztatik, önkicsinységében enyészik el. Így a szeretet. Hol az ember, ki magát a föld minden országainak szentelni akarván, forró szenvedelmet hordozhatna irántok keblében? Leonidás csak egy Spártáért, Regulus csak egy Rómáért, Zrínyi csak egy Magyarországért halhatott meg.” A *Parainesis*ben nincs szó kozmopolitizmusról, úgynevezett világpolgárságról, mint ahogy teljesen idegen a költő által használt nyelvezettől a „hogyan is gondolják, hogy képesek szeretni az egész világot” megfogalmazás is. Bayer úgy aktualizálja Kölcseyt, hogy meghamisítja. Olyan mondatokat ad a szájába, amelyeket soha nem mondott, nem mondhatott. És ebben a gátlástalanságban már tényleg van valami lefegyverző!

És egy újabb merész fordulattal száz évet átugorva Kölcseytől eljutott Karl Popperig, Soros György mentoráig és az európai gondolkodás hanyatlásának illusztrálásig. Bayer szerint amikor Popper azt állítja, „bárki, aki saját nemzetét,

népét, politikai közösségét, családját a többiek elé helyezi, akár tudja, akár nem, a diktatúrát építi”, nem tesz egyebet, mint hogy megtagadja az európai gondolatot és kultúrát. S bár nem szeretnék túlzó következtetéseket levonni, de ez mégiscsak azt sugallja, hogy Bayer számára az európai gondolat fundamentumát a fasizmus és a sztálinizmus jelenti, hiszen ezek a rendszerek fakadtak abból a gondolatból, hogy egyik nemzet, népcsoport tagjai különbek másoknál, és ezért joguk van a másikat megvetni, elnyomni, leigázni.

Ezután következett az letartóztatásban lévő olasz „antifa” tanárnő gyalázása, akinek természetesen nincs méltósága, nincsenek emberi jogai, és akit nem illet meg az ártatlanság vélelme és a tisztességes eljárás, hiszen egy „szélsőbaloldali szörnyeteg”. Majd hosszasan részletezte a Berliini Collegium Hungaricum elleni szélsőbaloldali támadást, amelyben a kormánypárti média és Bayer szerint a tüntetők törtekzúztak, ám az illusztrációként odabiggyesztett képek valami egészen másról tanúskodtak, és az esetről sem a hazai független média, sem a német sajtó nem számolt be.

Majd megérkezett a show aznapi vendége, ifj. Lomnici Zoltán alkotmányjogász, akit még ebben a fiókban sem nevezhetünk a legélesebb késnek. A jogász, akinek egy nyilvánosságra került felvétel tanúsága szerint nem csak a kérdést, hanem a helyes választ is a kormánypárti média riportere adja a szájába, és aki hosszasan ecsetelte, hogy mennyire nehéz sorsa volt neki és családjának Orbán Viktor megváltóként való eljövételéig. El tudjuk képzelni, hogy mennyire nehéz helyzetben lehetett 2010-ig a Legfelsőbb Bíróság elnökének családja.

A vasárnap esti főműsoridő a Hír TV-ben Bayer Zsolté. Először a *Sajtóklub* című gyűlöletórában osztja a lapot kollégáinak, majd következik a nevével jelzett show. Fogalmam sincs, hány ember nézi ezeket a műsorokat, mivel a nézettségi adatokat hétpecsétes titokként őrzik. Feltételezem, hogy néhány tízezer ember lehet, aki minden vasárnap este nyakig merítkezik a gyűlölködésben. Mondhatnánk, hogy ez nem sok, ha nem tudnánk, hogy amit ilyenkor a tévé közönsége lát, az a magyar kormány politikájának kvintesszenciája.

MODE IN CHINA